

Belemmerende werking van Parkinson medicatie op vrij sterven

Onder belemmerende medicatie op vrij sterven wordt verstaan, medicijnen die langdurig gebruikt worden én die een nadelige werking hebben op natuurlijk sterven. Er ontstaat verstrakking in het lichaam en in de psyche . De ziel kan daardoor minder makkelijk onthechten. Dit kan tot gevolg hebben dat het stervensproces langer duurt (zie ook *)

Vraag: Behoren de volgende Parkinson medicijnen tot de groep van belemmerende medicatie op vrij sterven? :

Bètablokkers, als middel tegen tremoren.

Dopamine agonisten, voor het optimaliseren van de bewegingsmotoriek.

Marieke: Dat is gedeeltelijk zo. Over de twee medicijn groepen zijn verschillende dingen op te merken.

Bètablokkers – bij tremoren: er komt een beeld op van een herhalende beweging van aantrekking en 'uitlubbering' bij tremoren. De medicatie dient diep aan te grijpen om er voor te zorgen dat de natuurlijke beweging zo min mogelijk onderbroken wordt, d.w.z. dat er geen intrekking en uitstrekking plaatsvindt. Hoewel de medicijnen behulpzaam zijn in aanvang, treedt er op den duur gewenning op en sorteren ze minder effect.

De nadelige bijwerking van de bètablokkers is dat het de grenzen verlegt van het uithoudingsvermogen van de mens in relatie tot de buitenwereld, terwijl die grenzen al opgerekt zijn. Op een dieper psychologisch niveau zou men toe dienen te werken naar het afnemen van de aandacht naar buiten. (zie ook **)

De bètablokkers werken niet verstrakkend en hebben geen belemmerende werking op vrij sterven. Wel verhullen deze medicijnen de dieper liggende boodschap:

Kom nu maar helemaal thuis in jezelf. Geef volstrekte aandacht aan je eigen zielenleven, aan wie jij waarachtig bent.

Dopamine agonisten – bij verstoorde bewegingsmotoriek

Deze medicijnen bespoedigen de doorgang van de impulsen tot beweging, waardoor er minder spierverslaving optreedt en maken dat het spierweefsel zo flexibel mogelijk blijft. Dat is de gunstige werking.

Tegelijkertijd vermoeit deze medicatie buitengewoon, omdat het stoffen in zich heeft die de mens laat bewegen tot voorbij zijn grenzen! In de psyche van de persoon is al een sterke geneigdheid om vanuit wilskracht te lang door te gaan. Het lichaam kan het niet meer volhouden, omdat het niet tijdig onderkend is en zo is er een flinke vermoeidheid opgebouwd. De voortdurende impuls tot uitbewegen, veroorzaakt door de medicatie, versterkt dit alleen maar.

De dopamine agonisten hebben geen belemmerende werking op sterven door verstrakking in het spierweefsel. Maar doordat ze een beweging gaande houden, blijft het spierweefsel meer strekking houden dan natuurlijk is.

Dit kan wel een bemoeilijking zijn op het thema loslaten en aanvaarden, waaronder ook op den duur het mogelijke stervensproces.

Een medicijn dat het volhouden voortdurend activeert, tegen de uitputting in, doet het lichaam geen goed en bevordert het sterven niet.

Voor sterven dien je te leren onthechten, te leren loslaten en over te geven.

* www.devrijemare.nl: thema mens zijn ->sterven, vraagstukken-> medicatie met belemmerende werking op vrij sterven- > basisstuk.

** thema mens zijn ->gezondheid,vraagstukken-> Parkinson